

ΝΤΕΪΒΙΝΤ
(΄Υπό κατάσχεση)

ⓂΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΤΕ από τὰ ὀχήματά τους:¹ ἐκεῖνα τὰ γαλάζια φορτηγὰ πού χώνονται στὴ λωρίδα σας ἐνῶ πηγαίνετε στὸ ἀεροδρόμιο, πού στὸ πλάι τους διακρίνονται βρόμικα ἄσπρα στέμματα, πού ἔχουν χτυπημένους προφυλακτῆρες μὲ αὐτοκόλλητα πού γράφουν ΟΔΗΓΩ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ; ΚΑΛΕΣΤΕ ΣΤΟ 1-800-212-KING!²

Θὰ τοὺς ἀναγνωρίσετε ἀπὸ τίς διαφημίσεις τους: στὴ συνδρομητικὴ τηλεόραση καὶ στὸ ραδιόφωνο τίς ὥρες αἰχμῆς, πάνω σὲ ἐκεῖνες τίς διαφημιστικὲς ἐπιγραφές πού κρύβουν τίς πινακίδες καὶ σᾶς κάνουν νὰ χάσετε τὴ στροφὴ γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο, μὲ τίς προσφορές τους γιὰ δωρεὰν ἐκτιμήσεις ἀπὸ τηλεφώνου καὶ ἐγγύηση ἐπιστροφῆς χρημάτων 100%.

1. Στὸ μυθιστόρημα ὁ Κόβεν χρησιμοποιεῖ ἕνα ἀρκετὰ πυκνὸ πλέγμα ἀναφορῶν στὴ Βίβλο καὶ τὴν Τορά. Ἐδῶ, στὴν πρώτη πρόταση τοῦ κειμένου, ὑπονοεῖται τὸ χωρίο: (Ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσθε αὐτούς. μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκαθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;) (Κατὰ Ματθαῖον 7:16).

2. Στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, γιὰ διαφημιστικούς λόγους, πολλὲς ἐταιρεῖες ἀποκοτοῦν ἀριθμοὺς τηλεφώνου πού ἡ κατάληξή τους παραπέμπει στὴν ὀνομασία τους, ἂν ἀντιστοιχιστοῦν τὰ ψηφία μὲ τὰ πλήκτρα τοῦ τηλεφώνου. Ἐδῶ π.χ. τὸ νούμερο εἶναι 1-800-212-5464.

Ἡ μπορεῖ, ὅπως καὶ πάνω ἀπὸ 180.000 ἱκανοποιημένοι πελάτες στὰ πέντε δημοτικὰ διαμερίσματα τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ στὶς τρεῖς γειτονικὲς πολιτεῖες ἀπὸ τὸ 1948, νὰ τοὺς ξέρετε ὡς Μαγευτικοὺς Μεταφορεῖς® ἢ ὡς Εἰδικοὺς στὴ Βασιλικὴ Περιποίηση® ἢ ὡς Μετακομιστὲς μὲ τὸ Βασιλικὸ Ἄγγιγμα™ — στοὺς ὁποίους ἔχετε ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας γιὰ νὰ μετακομίσουν τὰ πλέον πολῦτιμα ὑπάρχοντά σας στὸ καινούργιο σπιτικό σας ἢ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἕξι φυλασσόμενες, κλιματιζόμενες, εἰκοσιτετράωρες ἀποθηκευτικὲς ἐγκαταστάσεις τοὺς ποὺ εἶναι στρατηγικὰ τοποθετημένες σὲ διάφορα σημεία τῆς μητροπολιτικῆς περιφέρειας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐνδέχεται ὅσα γνωρίζετε γι' αὐτοὺς νὰ εἶναι λανθασμένα γιατί ἔχετε διαβάσει μόνο τὶς ἀξιολογήσεις στὸ Ἴντερνετ.

Ἡ Κίνγκ Μεταφορικὴ (Ντέιβιντ Κίνγκ,³ Πρόεδρος, Ἐκπρόσωπος, Διαχειριστὴς Κρίσεων, Ἄγγους & Κατασχέσεων) ἦταν ἀδειοδοτημένη, ἀσφαλισμένη, μεγάλη μικρομεσαία ἐπιχείρηση περιορισμένης εὐθύνης ποὺ εἰδικεύταν σέ —ἔχετε μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ μαντέψετε— μεταφορές... καὶ ἀποθήκευση... καὶ στάθμευση... καὶ ρυμούλκηση... καὶ περισυλλογὴ ἀντικειμένων... καὶ ἀνακύκλωση σκράπ μετάλλων, δραστηριότητες ποὺ ἀπαιτοῦσαν τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ αἷμα περίπου σαράντα ὑπαλλήλων πλήρους ἀπασχόλησης καὶ ἑξήντα ὑπαλλήλων μερικῆς ἀπασχόλησης, μαζί μὲ πενήντα ὀχήματα, τρία

3. «Κίνγκ» στὰ ἀγγλικά σημαίνει «βασιλιάς». Τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωα, Ντέιβιντ Κίνγκ, παραπέμπει στὸν Δαβίδ, δεῦτερο βασιλιὰ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ πατέρα τοῦ Σολομώντα.

πάρκινγκ, πέντε συνεργεία αυτοκινήτων, έξι φυλασσο-
μενες, κλιματιζόμενες, είκοσιτετράωρες αποθηκευτικές
έγκαταστάσεις στρατηγικά τοποθετημένες σε διάφορα
σημεία τής μητροπολιτικῆς περιφέρειας τής Νέας Υόρ-
κης — καθώς φυσικά και τὰ κεντρικά γραφεῖα στο Νιού
Τζέρσεϊ, δίπλα στις αποβάθρες.

Πάνω απ' όλα ἡ Κινγκ Μεταφορική ἦταν μιὰ οἰ-
κογενειακή ἐπιχείρηση. Οἰκογενειακή ἰδιοκτησία, οἰκο-
γενειακή λειτουργία. Οἰκογένεια, οἰκογένεια, οἰκογέν-
εια... Νὰ τὸ λάβετε αὐτὸ ὑπόψη σας, κύριε δικαστά...

Ἦταν καλοκαίρι, πλησίαζε ἡ ἑορταστικὴ ἑβδομάδα — Ἡμέ-
ρα Μετακόμισης⁴ (τελευταία μέρα τοῦ μήνα, πρώτη μέ-
ρα τοῦ μήνα) καὶ ἀμέσως μετὰ ἡ Ἡμέρα τῆς Ἀνεξαρτη-
σίας⁵ καὶ ὁ Ντέιβιντ Κινγκ εἶχε πάει στὰ Χάμπτονς⁶
σὲ ἓνα πάρτι γενεθλίων γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, στοῦ ὁποῖο ἦταν
προσκεκλημένος ὡς μέλος τοῦ Empire Club, ποῦ εἶχε

4. Ἡμέρα Μετακόμισης: Μέχρι τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο,
τὰ συμβόλαια ἐνοικιάσεων στὴν πόλη τῆς Νέας Υόρκης ἔληγαν
ὅλα τὴν 1η Μαΐου. Ἔτσι, ὅσοι ἐνοικιαστὲς δὲν ἀνανέωναν τὸ συμ-
βόλαιό τους μετακόμιζαν ἐκείνη τὴ μέρα (Moving Day). Ἐδῶ ὁ
συγγραφέας κάνει ἓνα ἀστεῖο, ἀφοῦ οἱ ἡμέρες μετακόμισης εἶναι
συνήθως ἡ τελευταία ἢ ἡ πρώτη μέρα τοῦ μήνα.

5. Ἡμέρα τῆς Ἀνεξαρτησίας: ἡ 4η Ἰουλίου, ἡμέρα ποῦ ἐορ-
τάζεται ἡ διακήρυξη τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

6. Χάμπτονς (Hamptons): σύμπλεγμα χωριῶν καὶ οἰκισμῶν
στοῦ Λόνγκ Άιλαντ, στοῦ ὁποῖο παραδοσιακὰ παραθερίζει ἡ ἀρχου-
σα τάξη τῆς Νέας Υόρκης.

ζητήσει από τους παρευρισκόμενους να δωρίσουν τουλάχιστον 4.000 δολάρια προσφέροντας ως αντάλλαγμα νερωμένα ποτά και άνοστο μπάρμπεκιου υπό την αιγίδα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος της Πολιτείας της Νέας Υόρκης.

Πρώτα σέ προσκαλοῦσαν στο πάρτι και μετά σέ έβαζαν να πληρώσεις: αυτό πάει να πει καλή κοινωνία. Να πώς οι δισεκατομμυριοῦχοι έβγαζαν τὰ λεφτά τους.

Και ο Ντέιβιντ, που τσιγκουνευόταν ακόμα και τὰ διόδια για τὸν αυτοκινητόδρομο τοῦ Λόνγκ Άιλαντ, αναρωτιόταν αν είχε γνωρίσει αρκετούς για να δικαιολογήσει τὰ τέσσερα χιλιάρικα που είχε σκάσει — δὲν κρατιόταν και τιμολογοῦσε τὰ πάντα: τὸς ανθρώπους, τὸ κτήμα, τὴν έπαυλη βικτωριανοῦ ρυθμοῦ που έριχνε τὴ σκιά της στὴν πισίνα. Τὸ κινητό του δονήθηκε ξανά μέσα στὴν τσέπη του.

Ἐπέριψε τὴν κλήση — ἦταν σέ δουλειά.

Ἡ δουλειά του ἦταν να βρίσκεται σέ ένα πάρτι στο ὁποῖο δὲν ἤξερε κανέναν, ἢ ἤξερε μόνο αὐτὰ που αναγνώριζε: ὀνόματα, πρόσωπα, προφίλ.

Ἐπρεπε να καταβάλλει προσπάθεια για να μὴν ἀναφέρει συγχωνεύσεις τις ὁποῖες γνώριζε μόνο ἀπὸ ἄρθρα στις έφημερίδες, εξαγορές που δὲν ἦταν δικές του, τις συνεχιζόμενες διαπραγματεύσεις γύρω ἀπὸ τὸ διαζύγιο / τὴν κηδεμονία κάποιου σελέμπριτι που δὲν ἀναγνώριζε — έπρεπε να ὑπομένει συζητήσεις για καθαρὸς ὠκεανὸς και πρωτοβουλίες ἀναπλήρωσης παραλιῶν, ὅταν τὸ μόνο που ἤθελε να μάθει ἦταν: κόρη ἢ σύζυγος; ὅταν τὸ μόνο που ἤθελε να μάθει ἦταν: ξέρει κανεις ποῦ εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης; Ἐπρεπε να καταβάλλει προσπάθεια για

νά προσποιεῖται ὅτι ἀνῆκε, ὅτι συμμετεῖχε, νά προσποιεῖται ὅτι δὲν ἦταν μούσκεμα στὸν ἰδρώτα καὶ ὅτι ἦταν κάτοχος δεύτερης κατοικίας καὶ ὅτι ἦταν βετεράνος τῶν Χάμπτονς καὶ νά συμφωνεῖ κι αὐτὸς πὼς ὄντως εἶχε παραγίνει τὸ κακὸ μὲ τίς οὐρὲς τώρα τελευταῖα στὸ ἐλικοδρόμιο τοῦ Μέντοου Λέιν καὶ πὼς ὄντως ὁ Ρέι ἀπὸ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴ Κήπων Ἐλίτ ἦταν ἀπλὰ ὁ καλύτερος.

Γιατὶ τὸ γεγονός παρέμενε ὅτι ὁ Ντέιβιντ δὲν εἶχε βρεθεῖ ποτὲ πρὶν τόσο κοντὰ στὴν πέρα ἄκρη τοῦ Λόνγκ Ἀιλαντ καὶ ὄχι μόνον δὲν ἤξερε νά σᾶς πεῖ σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ Χάμπτονς βρισκόταν, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νά σᾶς πεῖ οὔτε κὰν πόσα ἦταν τὰ Χάμπτονς ἢ ποιὲς διαφορὲς ὑπῆρχαν μεταξὺ τῶν Χάμπτονς ἢ στὴν τελικὴ ποιὸ ἦταν τὸ χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα ἑνὸς Χάμπτον, ἐνικός.

«Μήπως σᾶς διακόπτουμε ἀπὸ κάτι;» εἶπε μιὰ κυρία.

Ὁ Ντέιβιντ εἶπε, «Μὲ συγχωρεῖτε;»

«Δὲν ἔχετε σταματήσει νά κοιτᾶτε τὸ κινητό σας».

«Ἐχω δουλειὲς στὸ ἐξωτερικὸ πού δὲν σταματᾶνε ποτέ. Κάπου στὸν κόσμο ἔχει ἤδη ξημερώσει ἡ 5η Ἰουλίου».

Καὶ ἀποχώρησε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὄλοστρόγγυλο κομμάτι γκαζὸν καὶ τὴ συνάθροισή του ἀπὸ γυναῖκες λεπτὲς σὰν ἱστοὺς σημαίας ἀπὸ τίς ὁποῖες ἀνέμιζαν φορέματα κόκκινα, λευκά καὶ μπλέ.

Ἡ Ρούθ, ἡ γραμματέας του, τὸν εἶχε πάρει πολλὲς φορὲς χωρὶς νά ἀφήσει μήνυμα στὸν τηλεφωνητὴ. Τώρα τοῦ ἔστειλε μηνύματα πού δὲν ἔβγαζαν νόημα: σόρι σόρι μιλι ἄρρωστος πρέπει πάω μιλι τζούνιορ προπόνηση μιμπόλ.

Και λίγο αργότερα: οὕτως ἢ ἄλλως δὲν βρίσκω τὴν κάρτα εἰσόδου.

Ὁ Ντέιβιντ προχωροῦσε ἀνάμεσα στὶς τέντες, ἀνάμεσα στὰ τραπέζια μὲ τὰ μπὲν μαρι καὶ τοὺς σέφ ποὺ ἔκοβαν τὸ κρέας μπροστὰ σου καὶ τὰ μπάρ — τὸ κόλπο ἦταν νὰ βρίσκεσαι διαρκῶς σὲ κίνηση.

Τὰ παιδιὰ — ὅταν ὁ Ντέιβιντ βρισκόταν κοντὰ σὲ παιδιὰ ἄρχιζε νὰ σκέφτεται πόσο πολὺ ἤθελε κι αὐτὸς ἓνα καὶ μόνο τότε θυμόταν ὅτι εἶχε μιὰ κόρη, ποὺ ἦταν πιὰ ὀλόκληρη γυναικίκα—, τὰ παιδιὰ ἔβαφαν τὰ πρόσωπά τους σὰν Ἰνδιάνοι. Χοροπηδοῦσαν πάνω σὲ μιὰ γιγάντια φουσκωτὴ γαλέρα, ξιφομαχοῦσαν μὲ μπαλονένια σπαθιά.

Ἐνα ἀεράκι ἔφερε τὴ μυρωδιὰ τῆς κοπριάς ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες ποὺ εἶχαν γιὰ βόλτες.⁷

Περνοῦσε δίπλα ἀπὸ σερβιτόρους ποὺ ἔβγαζαν 8,75 δολάρια τὴν ὥρα καὶ ἄρα ἔβγαζαν περίπου 14 σέντς, 14,5833 σέντς, ἔκανε τοὺς ὑπολογισμοὺς νοερά, γιὰ κάθε λεπτὸ ποὺ τοῦ ἔκοβαν τὴν μπριζόλα ἢ τοῦ σέρβιραν τὸ οὐίσκι ἢ τοῦ ἔλεγαν ποῦ νὰ πάει γιὰ νὰ καπνίσει τὰ τσιγάρα του μὲ γεύση μέντας.

Οἱ συζητήσεις, ὅπως καὶ τὰ πηγαδάκια τῶν συγκεντρωμένων, σχημάτιζαν κύκλους. Μιλοῦσαν γιὰ μετοχές, ἀκίνητα, μετοχές. Γιὰ ἀνακαινίσεις καὶ πόσο ἐξαντλητικὸ ἦταν νὰ ἐτοιμάζεις ἓνα σπίτι γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἀπ' ὅ,τι φαινόταν, ἂν εἶχες δύο σπίτια σίγουρα παραμελοῦσες τουλάχιστον τὸ ἓνα. Γιὰ συστήματα συναγερμού, αὐτόματο πότισμα, ἀντλίες, λευκὴ καὶ μαύρη μούχλα. Γιὰ πολιτικὴ.

7. Τὸ λογότυπο τοῦ Ρεπουμπλικανικοῦ Κόμματος εἶναι ἓνας στιλιζαρισμένος ἐλέφαντας.

Οί πολιτικές απόψεις του Ντέιβιντ ήταν τυχοδιωκτικές, κατώτερης τάξεως: ήταν υπέρ του να έχεις γνωστούς, υπέρ των συμβολαίων, του δικαιώματος να μην κάνεις δίαιτα και του δικαιώματος να πηδάς τή σειρά στὸν μπουφέ μὲ τὰ ἐπιδόρπια.

Ὁ Ντέιβιντ Κίνγκ ήταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἂν μία ὑπάλληλος ποὺ τὴν εἶχε χρόνια τὸν κρεμοῦσε τὴν τελευταία στιγμή γιατί ὁ πρῶην ἄντρας της ήταν ἄρρωστος καὶ δὲν μπορούσε νὰ πάει τὸν γιό τους γιὰ μπέιζμπολ, καὶ μάλιστα σόφτμπολ, ἢ ἂν ἡ μπριζόλα του ήταν ψημένη ἂν ποὺ ἂντι γιὰ τὸν ἤδη ἀπεχθὴ συμβιβασμὸ ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ σειάν, ἢ ἂν τὸ 18άρι Dewar's του ήταν τελικὰ 15άρι ἢ ἀκόμα καὶ 12άρι ἢ θεὸς φυλάξοι τοῦ τὸ ἔφερναν μὲ ἓνα παγάκι ἢ ἔστω μὲ δυὸ σταγόνες νερό, ἢ ἂν ἡ σειρά στὰ ἐπιδόρπια προχωροῦσε μὲ τέτοια διστακτικὴ βραδύτητα ποὺ τὸ παγωτό του θὰ ἔλειωνε πρὶν φτάσει στὶς ἀγαπημένες του γαρνιτούρες —δὲν ἔφταιγε αὐτὸς ποὺ ἤξερε ἀκριβῶς ποιές τοῦ ἄρεσαν—, θὰ ἔβαζε τίς φωνές, θὰ πάθαινε ὑστερία, ὅμως μόλις ἔβαζε λίγη λειωμένη σοκολάτα κι ἓνα κεράσι πάνω στὸ παγωτό βανίλια του μπορούσε νὰ συγκεντρωθεῖ ἀπόλυτα, μὲ τὴν ἔνοχη χορτασμένη σχεδὸν παιδιάστικη προσοχὴ του συγκεντρωμένη στὸ λογύδριο ἑνὸς μέτριου φοιτητῆ ἀπὸ φημισμένο πανεπιστήμιο μὲ θέμα τὰ νέα μοντέλα ἰδιωτικῶν τζέτ (ἂν καὶ ὁ Ντέιβιντ δὲν εἶχε δικό του ἀεροπλάνο), τίς καλύτερες ἰστιοπλοϊκὲς διαδρομές (ἂν καὶ ὁ Ντέιβιντ δὲν εἶχε δικό του σκάφος), τίς καλύτερες πίστες γιὰ ἵππασία (ὁ Ντέιβιντ δὲν εἶχε οὔτε πόνι), γιὰ τὸ ὅτι ἡ Πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε τοὺς περισσότερους περιοριστικὸς κανονισμοὺς σὲ ὀλόκληρη τὴ χώρα, ήταν ἡ

πολιτεία με τους ύψηλότερους φόρους, ή πολιτεία με τὸ ύψηλότερο ἐνεργειακὸ κόστος, με τὰ πιὸ ἀκριβὰ καύσιμα, τὶς ύψηλότερες ἀσφαλιστικὲς εἰσφορές, καὶ ἓνα ἐξαιρετικὰ περίπλοκο νομοθετικὸ πλαίσιο γιὰ τὶς ἀδικοπραξίες ποὺ ἔκανε ἀκόμα καὶ τὸ δικαστικὸ σύστημα τῶν Ναζὶ νὰ φαίνεται ἀμερόληπτο καὶ ἐπιεικές, καὶ γιὰ τὸ ὅτι ὁ τάδε ἦταν στὴν πραγματικότητα ὁ μοναδικὸς σοβαρὸς ὑποψήφιος, ὁ τάδε ἦταν ὁ μοναδικὸς ὑποψήφιος ποὺ εἶχε πλάνο καὶ γιὰ τὴ Μέση Ἀνατολή ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς μεσαῖες ἀμερικάνικες ἐπιχειρήσεις (ἀπ' ὅ,τι φαίνεται ὁ τυπικὸς μέτριος φοιτητὴς τοῦ φημισμένου πανεπιστημίου ἤξερε καλὰ τὸ κοινὸ του) — ὁ μοναδικὸς ὑποψήφιος ποὺ ἦταν πραγματικὰ «ὕπὲρ τῆς ἀνάπτυξης», κι ἦταν αὐτὴ ἡ ἔκφραση, αὐτὸ τὸ σλόγκαν, ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση, καὶ τοῦ ἔφερε στὸ νοῦ τὴν εἰκόνα ἑνὸς μικροῦ ταπεινοῦ νοικοκυρεμένου κτηρίου, ἑνὸς ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ προπολεμικὰ τετραώροφα χωρὶς ἀσανσέρ κάπου στὸ Βίλατζ, τὸ ὁποῖο με κάθε ψῆφο ποὺ πήγαινε στοὺς Ρεπουμπλικανοὺς ὀλοένα καὶ ψήλωνε, ὄροφο τὸν ὄροφο, μέχρι ποὺ ἔγινε ἓνας πανύψηλος λαμπερὸς οὐρανοξύστης τοῦ ὁποῖου ἡ σκιὰ γύριζε σὰν δείκτης ρολογιοῦ ὀλόκληρο τὸ Μανχάταν, καὶ τότε, συνειρμικά, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ἡ σκέψη του στράφηκε στὸ σημεῖο κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη του, ἡ ὁποία ἦταν κουμπωμένη στὴν τελευταία τρύπα, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του, ποὺ κρεμόταν σὰν λαχανιασμένη γλώσσα πάνω ἀπὸ τὴ ζώνη, στὸ μαραζωμένο πουλί του, τὸ ὁποῖο — λές καὶ ἡ καρδιά του εἶχε προδώσει τὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος («ὕπὲρ τῆς ἀνάπτυξης») — κρεμόταν μαλακὸ καὶ ἄχρηστο.

³ Ἦταν ἀνησυχητικὸ — γιὰ τοὺς ἄλλους, ὄχι γιὰ τὸν ἴδιο, ποὺ δὲν τὸ συνειδητοποιοῦσε — πόσο εἶχε ἀλλάξει.

“Ότι ἄφηγε νὰ τοῦ κάνουν κήρυγμα, νὰ τοῦ ἀπευθύνονται σὰν σέ κατώτερο. “Ότι γινόταν, σέ κάποιες περιστάσεις, ὄχι ἀκριβῶς δουλοπρεπῆς, ἀλλὰ πειθήνιος, πράος.” Ένας Ἑβραῖος. Κι ἔτσι κατέληγε κάθε φορά νὰ εὐχαριστεῖ τὸν συνομιλητὴ του γιὰ τὸ συγκαταβατικό του ὕφος, γιὰ τὴν ἀεροναυτική, ναυτική, ἵππικὴ ἢ πολιτικὴ ἐπιμόρφωση. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού ὅταν ἔβαζε τίς φωνές στὴ Ρούθ, μετὰ τῆς ζητοῦσε συγγνώμη καὶ τῆς ἔδινε αὐξηση, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού πάντα ἄφηγε γενναῖο φιλοδώρημα στοὺς σερβιτόρους — ἀκόμα καὶ σέ μιὰ δεξίωση σὰν κι αὐτὴν ἐδῶ, ὅπου ἂν δέχονταν φιλοδωρήματα μποροῦσαν μετὰ νὰ βροῦν τὸν μπελά τους.

Οἱ συνήθεις κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις τοῦ Ντέιβιντ τὸν πῆγαιναν σέ ἀστυνομικὰ τμήματα, πυροσβεστικούς σταθμούς καὶ σχολικὰ ἀμφιθέατρα, γιὰ νὰ καλλιεργήσει τίς σχέσεις του μὲ τέτοιες ἀξιοσημείωτες προσωπικότητες ὅπως: μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ ὀργανισμοῦ μεταφορῶν, μὲ τὸ μέλος τῆς πολιτειακῆς συνέλευσης, μὲ τὸ μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, μὲ τὸν πρόεδρο τοῦ δημοτικοῦ διαμερίσματος, μὲ τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τοῦ δημοτικοῦ διαμερίσματος, μὲ τὸ μέλος τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, μὲ τὸν διοικητὴ τῶν τοπικῶν παραρτημάτων 560 καὶ 831 τῆς Ὁμοσπονδίας Συνδικάτων Μεταφορῶν, καθὼς καὶ μὲ τὴ Διεύθυνση Πολεοδομίας, τὴ Διεύθυνση Κτηριακῆς Ὑποδομῆς καὶ τὴ Διεύθυνση Καθαριότητος τῆς πόλης τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ συγκεκριμένη περίσταση ὅμως ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ δημάρχου — ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο ἑνὸς βουλευτῆ — μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἰδιοκτῆτες κατασκευαστικῶν ἐταιρειῶν, τοὺς χρηματιστές, τὰ παλιὰ τζάκια πού ἀπολάμ-

βαναν πλῆθος φορολογικῶν ἐξαιρέσεων καὶ ἀπαλλαγῶν. Ἐκείνους ποὺ εἶχαν στὴν ἰδιοκτησίᾳ τους τὶς ἐταιρεῖες παραγωγῆς ἐνέργειας, ὄχι τὶς ἀποθῆκες διανομῆς καυσίμων καὶ τὶς ἐταιρεῖες διαχείρισης ἀποβλήτων. Τοὺς τραπεζίτες ποὺ ὄριζαν τὰ ἐπιτόκια καὶ τοὺς στρατηγούς ποὺ κέρδιζαν παράσημα, ὄχι τοὺς συνταξιούχους ἀστυνομικούς ποὺ ὀδηγοῦσαν φορτηγάκια ἐταιρειῶν σεκιούριτι καὶ τοὺς πρώην ταξιτζῆδες μὲ ἰδιόκτητες ἄδειες. Ἡ ἐπαφή του μὲ αὐτὴ τὴν τάξη τὸν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται ἀμηχανία, φόβο. Ἐφταιγε ὅτι μασοῦσε τὰ λόγια του, ὅτι ἀνέμιζε τὰ χέρια του, ὅτι τσέκαρε τὸ φερμουάρ του μὲ λαδωμένα χέρια.

“Ὅλες του οἱ ἀνησυχίες ἦταν χαραγμένες στὸ πρόσωπό του. “Ὅλες οἱ ἰδιότητές του μάχονταν ἢ μία τὴν ἄλλη: βασιλιάς, κοινὸς θνητός, αὐτοδημιούργητος, ἀτελής. Τὰ ποτὰ καὶ τὸ κόκκινο κρέας καὶ τὰ γαλακτοκομικά. Τὰ χάπια ποὺ ὑποτίθεται πὼς ἦταν γιὰ τὴν πίεση καὶ τὰ χάπια ποὺ ὑποτίθεται πὼς ἦταν γιὰ τὴ χοληστερίνη καὶ τὰ χάπια ποὺ δὲν ἦταν σίγουρος γιὰ τί ἦταν: γιὰ τὸ ἄγχος. Δὲν ἦταν σίγουρος ὅτι ἔκαναν δουλειά, ἀπλὰ τὰ ἔπαιρνε. Δὲν ἤξερε ποτὲ τί ἔπρεπε νὰ πεῖ, ἢ ἤξερε ἀλλὰ τὸ ἔλεγε στὸν λάθος ἄνθρωπο, μπερδεύοταν, ἔπαιζε τὸ ρόλο κάποιου ἄλλου ἐνῶ ἔπρεπε νὰ παίξει τὸν ἑαυτό του, ἔπαιζε τὸν ἑαυτό του ὅταν ἔπρεπε νὰ παίξει κάποιον ἄλλο. Ἐπαιζε γκόλφ μὲ λάτρεις τοῦ τένις καὶ τένις μὲ λάτρεις τοῦ γκόλφ. Ἐθιξε τὴν πιθανότητα βροχῆς μὲ ἕναν Βέλγο διπλωμάτη. Εἶχε πεῖ σὲ ἕναν διευθύνοντα σύμβουλο ἐταιρείας καλλυντικῶν ὅτι οἱ περισσότεροι ἀκόμα καὶ μέσα στὸ Ρεπουμπλικανικὸ Κόμμα εἶχαν τὴν ἐντύπωση ὅτι οἱ Ἴρανοὶ ἦταν Ἄραβες. Δὲν βοήθησε καὶ τὸ

γεγονός ότι οι περισσότεροι παριστάμενοι θεωρούσαν άπεχθές να αναφέρουν, ή να αναγκαστούν να αναφέρουν, τί έκαναν για τὰ πρὸς τὸ ζῆν, δηλαδή ποιοί ἦταν για τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἔτσι πού, ἔκτος ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς και τίς ἠθοποιούς και τοὺς ἔνστολους στρατιωτικούς, οἱ μόνοι ἀπὸ τοὺς παρόντες πὸ μποροῦσε κάπως νὰ καταλάβει τὴν ταυτότητά τους ἦταν οἱ σερβιτόροι, κι ἔτσι μιλοῦσε μαζί τους, τοὺς ἔλεγε γιατί ἀρνοῦνταν νὰ ὑποστηρίξει τὴν αὔξηση τοῦ κατώτατου μισθοῦ, και τοὺς ρωτοῦσε ἂν εἶχαν δεῖ πουθενὰ τὸν οἰκοδεσπότη, και μετὰ τοὺς ἔβαζε χαρτονομίσματα τοῦ ἑνὸς δολαρίου στίς τσέπες και τοὺς ἔλεγε νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ἂν ἔπαιρνε τίποτα τὸ ἀφτί τους. Εἶχε λοιπὸν τίς ἰδιαιτερότητες τοῦ τόπου του, μόνο πὸ ἐδῶ δὲν ἦταν στὸν τόπο του. Πίστευαν μᾶλλον ὅτι ἦταν πολὺ σκληρὸς τύπος. Πίστευαν μᾶλλον ὅτι ἦταν μαφιόζος.

Ὁ Ντέιβιντ κινήθηκε στὴν περιφέρεια τῶν συγγεντρωμένων, πὸ τῶρα εἶχαν μαζευτεῖ γύρω ἀπὸ τὴν πίστα, ὅπου στὸ κέντρο τῆς ἑνα ἐπαγγελματικὸ ζευγάρι ἐπαγγελματιῶν χορευτῶν ἔκαναν στροφές και ἄλλα και σβοῦρες. Πλήχτρα, κιθάρα, μπάσο και ντράμς ἔπαιζαν ἑνα τζᾶζ κομμάτι πὸ ἔκανε τὸν κόσμον ὀλόκληρον νὰ μοιάζει μὲ ἄσανσέρ, τὰ πνευστὰ δυνάμωσαν και μπήκανε στὸ σόλο. Σὲ αὐτοσχέδια στάντ δεξιά κι ἀριστερὰ τῆς σκηνῆς ἦταν κάτι μεγάλοι ζωγραφικοὶ πίνακες πὸ ἀπεικόνιζαν ἄετους και προορίζονταν για τὴν κλήρωση. Ἀπὸ τὴν μπάντα ἀκούστηκε μιὰ τυμπανοκρουσία, πὸ ἔγινε χειροκρότημα, ἐνῶ ὁ παρουσιαστὴς ἔκανε ἑνα ἄστεῖο για τὸ ὅτι ἦταν μαῦρος και μετὰ κάλεσε πάνω στὴ σκηνὴ τὸν ὑποψήφιο.

Ὁ Ντέιβιντ ἦταν ἤδη ἄλλοῦ — κοντὰ στὴν παραλία, μὲ θεὰ τὴν ἤρεμη θάλασσα. Τὸ νερὸ λαμπύριζε, ἡ ἄμμος λαμπύριζε. Φυσοῦσε, κι ἔτσι χρειάστηκε νὰ ἀλλάξει ἀρκετὲς στάσεις, νὰ χαλάσει ἀρκετὰ σπέρτα, γιὰ νὰ ἀνάψει τὸ κίνγκσαϊζ τσιγάρο του. Μετὰ ἔβγαλε τὸ κινητό του καὶ πῆρε τὴ Ρούθ.

«Παρακαλῶ;»

«Ρούθι».

«Ντέιβιντ — ἔλα, ἀκούς; Ὁδηγεῖς;»

«Πές μου, ἀκούω. Ποιό εἶναι τὸ πρόβλημα;»

«Δὲν μπορῶ οὔτε — ἂν ὀδηγεῖς κλειῖσε τὸ παράθυρο».

«Εἶμαι ἔξω — δὲν ἔχει παράθυρα ἐδῶ». Ἔβαλε τὸ χέρι του μπροστὰ στὸ τηλέφωνο. «Τί τρέχει;»

«Σοῦ εἶπα. Δὲν μπορῶ νὰ πάω».

«Δὲν μπορεῖς ἢ δὲν θέλεις;»

«Δὲν αἰσθάνομαι καὶ τόσο καλά».

«Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ θέμα ἦταν ὁ Μπίλ, εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦταν ὁ Μπίλ Τζούνιορ. Ἔχεις ἀρχίσει νὰ μπερδεύεις τὶς δικαιολογίες σου».

«Καμία δικαιολογία».

«Ἀλήθεια τώρα, δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ γεμίσεις ἓνα ψυγεῖο, νὰ φέρεις λίγα κατσαρολικά καὶ ξέρω γὼ καμιὰ κουβέρτα;»

«Ἔχω τὸν γιό μου ποὺ παίζει στὰ ἡμιτελικά καὶ τὸν πρώην μου ποὺ ἔχει μουλαρώσει καὶ ξερνάει».

«Εἶναι πολὺ ἀπλό, Ρούθι».

«Γιατί δὲν λές στὸν Πὸλ νὰ πάει;»

«Ὁ Πὸλ δὲν εἶναι ἐκπαιδευμένος, δὲν εἶναι κὰν ἐξημερωμένος. Καὶ οὕτως ἢ ἄλλως μοῦ ἔκανε ἤδη ἐξυπη-

ρέτηση όταν πήγε και έκανε τή μετακόμιση τῶν Μπουτανέζων».

«Μπανγκλαντεσιανοί ἦταν».

«Τὸ ἄφησαν σὲ καλὴ κατάσταση; Ἐπρεπε νὰ ρίξεις κι ἓνα καθάρισμα».

«Εἶμαι στὸ σπίτι τοῦ πρώην μου, κοιτάω τὰ ξερατὰ τοῦ πρώην μου, κι αἰσθάνομαι κι ἐγὼ ναυτία».

«Αὐτὸ εἶναι δικό σας πρόβλημα, καὶ τώρα τὸ ἔχεις κάνει δικό μας πρόβλημα. Καὶ κρεμαῖς καὶ τὸν ἀνιψιό μου».

«Γαμῶτή σου, ρὲ Ντέιβιντ. Αὐτὸ ἦταν, φεύγω».

«Ἐννοεῖς ὅτι ξεκινᾷς τώρα;»

«Ἐννοῶ ὅτι πατάω τὸ κόκκινο κουμπὶ καὶ σοῦ τὸ κλείνω».

Αὐτὰ πάθαινες ὅταν βασιζόσουν σὲ μιὰ γραμματέα ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχε ξεμπλέξει ἐντελῶς μὲ τὸν πρώην της, ἢ ὅταν παλιότερα πηδοῦσες τὴ γραμματέα σου ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχε ξεμπλέξει ἐντελῶς μὲ τὸν πρώην της — τὸ ἔδαφος ποτὲ δὲν ἦταν σταθερό, οἱ συμμαχίες μπερδεύονταν σὰν φύκια σὲ δολωμένη πετονιά. Μιὰ μαούνα πέρασε ἀργὰ στὸ βάθος, φορτωμένη πυροτεχνήματα, καὶ ὁ Ντέιβιντ πέταξε τὸ τσιγάρο πρὸς τὰ ἐκεῖ σὰν νὰ ἤθελε τὸ ἀεράκι νὰ πάρει τὴ γόπα μαζί μὲ τὴν καύτρα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ γιὰ νὰ πάει ν' ἀνάψει ἓνα φιλί.

Μπῆκε ξανὰ στὸ πάρτι (παίρνοντας στὸ δρόμο ἓνα ποτήρι πάντως μὲ μπέρμπον), πῆρε τὸ δρομάκι ποὺ ἦταν στρωμένο μὲ θρυμματισμένα κοχύλια καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο (ἀφήνοντας τὸ ποτήρι του στὸ γκαζόν). Ἐνας παρκαδόρος πῆρε τὸ ἀπόκομμά του καὶ γέλασε χαιρέκακα. «Τί μάρκα εἶναι τὸ αὐτοκίνητο; Μπέντλεϊ ἢ Ρόλς;»

Ὁ Ντέιβιντ εἶπε, «Ξέρεις πολὺ καλὰ τί μάρκα εἶ-
 ναι. Φορτηγάκι, cabron.⁸ Ἔνα Plymouth Estupido».⁹

Δύο ἄντρες ἐρχόντουσαν πρὸς τὸ μέρος του, ἀλλὰ
 πρὶν ἀνεβοῦν τὰ πέτρινα σκαλιὰ γιὰ νὰ μποῦν στὴν ἔπαυ-
 λη, ὁ ἕνας σταμάτησε: «Πῶ ρὲ πούστη μου — πῶ ρὲ
 πούστη — ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ Ντέιβιντ Κίνγκ; Ὁ Ντέιβιντ
 Κίνγκ, ὁ Βασιλιάς τῶν Μεταφορῶν πὺ Μετακομίζει
 καὶ τὸ Σόι σου Μέσα;»

Ὁ ἄντρας, πὺ ἦταν γυμνασμένος καὶ φοροῦσε ἕνα
 μεσάτο κοστούμι μὲ μιὰ χαλαρωμένη γραβάτα τυλιγμέ-
 νη στὸ λαιμό, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι: «Καταπληκτικὸ σλό-
 γκαν. Ἄπλὰ καταπληκτικὸ».

Εἶπε στὸν ἄλλο, «Δούλευα στὴν Οὐάσιγκτον, ἀλλὰ
 ἐρχόμουν συχνὰ στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ δῶ τὴν Πέγκ».
 Γύρισε στὸν Ντέιβιντ, «Τὴ σύζυγό μου».

Τοῦ ἄφησε τὸ χέρι γιὰ νὰ ἀκουμπήσει τὸ μέτωπό
 του παίρνοντας ἕνα νοσταλγικὸ ὕφος: «Ἡ Πέγκ πῆ-
 γαινε νωρὶς γιὰ ὕπνο, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε ἀκόμη τὴν
 πρωινὴ ἐκπομπή, στὸ WFAN, ὅποτε ἔμεινα ζῦπνιος μὲχρι
 ἀργά, ὀλομόναχος, ἐγώ, τὸ σῶβρακό μου καὶ τὸ Κανάλι J
 — τὸ θυμᾶσαι τὸ Κανάλι J; Τοπικὸ δὲν ἦταν; Πάντως
 δὲν ἦταν καλωδιακὸ. Χαμὸς γινόταν. Διαφημίσεις γιὰ
 γραμμὲς 090, ἐκπομπὲς μὲ μέντιουμ, ἐνημερωτικὲς ἐκπο-
 μπὲς γιὰ κάθε γειτονιὰ πὺ μποροῦσες νὰ τηλεφωνήσεις
 γιὰ νὰ μάθεις πότε θὰ χιονίσει ἢ σὲ ποιὸ ἐκλογικὸ κέ-
 ντρο ψήφιζες. Δὲν ἔχει μείνει τίποτα πλέον. Εἶχες ἐκεῖνο

8. «Μαλάκας», στὰ ἰσπανικά.

9. Μπορεῖ νὰ μεταφραστεῖ καὶ ὡς «Plymouth, ρὲ ἡλίθιε»,
 ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει μοντέλο Estupido.

τὸ διαφημιστικὸ μὲ τὴν οἰκογένεια πὸν κάθεται γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη λένε πῶς πέρασαν τὴ μέρα τους καὶ ὁ πατέρας κάθεται στὴν κεφαλὴ τοῦ τραπεζιοῦ πάνω σ' ἓνα θρόνο, καὶ μπαίνουν οἱ μεταφορεῖς καὶ τὸν σηκώνουν καὶ τὸν παίρνουν μαζί τους καὶ τὸ κάνουν τόσο ἐπιδέξια, πὸν δὲν τὸ παίρνει πρέφα κανεῖς — τέλειο. Ἦταν ἡ δικὴ σου οἰκογένεια, Ντέιβιντ, σωστά; Ἔτσι πίστευα. Εἶναι ὅλοι καλά;»

Ὁ Ντέιβιντ χαμογέλασε σφιγμένα — ἦταν ματαιόδοξος. Μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ διαφημιστικὸ, ἀφοῦ παράτησε τὴ γυναίκα του, ἔκανε ἐμφύτευση μαλλιῶν καὶ ἔφτιαξε τὰ δόντια του.

Εἶπε, «Ἡ οἰκογένεια εἶναι μιὰ χαρὰ, νὰ 'σαι καλά. Ἀλλὰ ἔχω κάνει πολλὰ ἀπὸ τότε. Ἐσὺ πῶς τὰ πᾶς; Μένεις ξάγρυπνος τὰ βράδια γιὰ νὰ βλέπεις τὰ καινούργια διαφημιστικά μου;»

Ὁ ἄντρας γέλασε, καὶ ὁ διπλανός του εἶπε, «Ὑποθέτω ὅτι σᾶς ἄρεσε ἡ ὁμιλία; Μπορεῖ ὁ γερουσιαστής νὰ ἐλπίζει στὴν ψῆφο σας;»

Ὁ Ντέιβιντ προσπάθησε νὰ προσποιηθεῖ ὅτι ἀστειεύοταν προηγουμένως, λέγοντας στὸν γερουσιαστή, «Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε γερουσιαστή, ἓνα ἀστεῖο ἔκανα».

Ὁ γερουσιαστής εἶπε, «Ἐννοεῖται», καὶ ἔκανε ἓνα νεῦμα σὲ αὐτὸν πὸν ἦταν μαζί του, πὸν δὲν εἶχε γελάσει. «Ἀπὸ ἐδῶ ὁ οἰκοδεσπότης μας».

Τὸ χέρι πὸν τῶρα ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ Ντέιβιντ ἀνῆκε, ὅπως τόσα καὶ τόσα στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸν Φρόνσεξ Μπάουερ —ιδιοκτῆτη τοῦ Corn Exchange,¹⁰ τοῦ συγκρο-

10. Corn Exchange (ἡ Mount Morris Bank Building): ἐμβλη-

τμήματος πολυτελῶν κατοικιῶν Dodgemoor, τοῦ οὐρανοξύστη στὴν ὁδὸ Μπράιαντ 1, καθὼς καὶ ἐκείνου στὴν ὁδὸ Γκρίνουιτς Μπάουερ 388, ἐπενδυτὴ στὰ νησιὰ Ρούζβελτ καὶ Γκόβερνορς καὶ συνιδιοκτήτη τοῦ Ροκφέλερ Σέντερ Μπάουερ—, ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια ποῦ εἶχε γεμίσει κάθε δημοτικὸ διαμέρισμα μὲ ἐμπορικὰ κέντρα καὶ ἐργατικὲς κατοικίες καὶ εἶχε στὴν κατοχὴ της τόσο πολλὰ στρέμματα ἰδιοκτησιῶν ὑπὸ κατάσχεση στὰ ὑποβαθμισμένα περὶχωρα, ποῦ ἂν ποτὲ κάποιος ἔνωνε ὅλη αὐτὴ τὴν πλεονάζουσα γῆ σὲ ἓνα κομμάτι καὶ τὸ ἔριχνε πάνω ἀπ' τὸ Μανχάταν, αὐτὸ θὰ κάλυπτε ὁλόκληρο τὸ Σέντραλ Πάρκ.

Ὁ Φρόνσες Μπάουερ, ποῦ τὸ πλήρες ὄνομά του ἦταν Φρόνσες Μπάουερ ὁ Τρίτος —ὁ ὁποῖος πλέον ἦταν ὁ κύριος κάτοχος τῆς Διαχείρισης Κεφαλαίων Μπάουερ—, ἦταν ψηλὸς καὶ λεπτός, καὶ φοροῦσε ἓνα ἀνοιχτόχρωμο ριγὲ κοστουμι. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε πάνω στὸ κεφάλι του καὶ ὁ Ντέιβιντ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπολογίσει σὲ ποιὸ στάδιο ἦταν ἡ φαλάκρα του.

«Χαίρω πολὺ, κύριε Μπάουερ».

«Λέγε με Φρόνσες», εἶπε καὶ συνέχισε νὰ τοῦ στείβει τὸ χέρι λὲς κι ἦταν μπουγάδα.

Ὁ γερουσιαστῆς εἶπε, «Ἦρθε τὸ ἄρμα σας».

Καὶ ἔτσι ἦταν ὄντως, καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀρνηθεῖ: ἐκεῖνο τὸ ταλαιπωρημένο γαλάζιο φορτηγάκι, μὲ τὰ ξεφλουδισμένα ἄσπρα γράμματα, εταφορὲς *Κίν*.

Ὁ παρκαδόρος κουδούνισε τὰ κλειδιά καὶ ὁ Ντέι-

ματικὸ ἱστορικὸ κτήριο στὸ Χάρλεμ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου ἀρχικὰ στεγαζόνταν τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς τράπεζας Mount Morris.

βιντ ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του καὶ κοίταξε τὰ χαρτονομίσματά του: ἓνα χαρτονόμισμα τοῦ ἑνὸς δολαρίου καὶ μερικὰ τῶν ἑκατό. Διάλεξε ἓνα τῶν ἑκατό.

Στὸ δρόμο δὲν εἶχε καθόλου κίνηση — κανεὶς δὲν πήγαινε πρὸς τὰ ἐκεῖ πού πήγαινε ὁ Ντέιβιντ, κανεὶς, ποτέ. Γιατὶ ἡ διαδρομὴ του ἦταν ἓνας κύκλος, ἡ σύντομα θὰ ἀποκοτοῦσε αὐτὸ τὸ σχῆμα, ἀντίθετα πρὸς τὴ φορά τοῦ ρολογιοῦ, θὰ τὸν ὀδηγοῦσε κατὰ μῆκος τοῦ Λὸνγκ Ἄιλαντ, στὸ Κουίνς καὶ τὸ Μπρούκλιν, τὸ Μανχάταν καὶ τὸ Νιὺ Τζέρσεϊ, καὶ μετὰ ξανά πίσω, στὸ Μπρούκλιν καὶ στὸ Κουίνς. Ἡ ἀλλιῶς στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὸ Τζέρσεϊ θὰ ρίσκαρε νὰ πάει ἀπὸ τὸ Στάτεν Ἄιλαντ.

Μιὰ ἀδυσώπητη, μηρυκαστικὴ διαδρομὴ. Νά 'σαι καλὰ Ρούθι. Ἦταν ἀκόμη λίγο μεθυσμένος, ὅπου νά 'ναι θὰ ξεκינוῦσε νὰ βρέχει. Ἐβαλε ἓνα τσιγάρο στὸ στόμα γιὰ νὰ ἔχει κάτι νὰ ρουφάει.

Σ' ἓνα ἀπ' τὰ φανάρια στὴν εἴσοδο τῆς γέφυρας γιὰ τὸ Μανχάταν, τσέκαρε τὸ κινητὸ του: ἡ πτήση τοῦ ἀνιψιοῦ του εἶχε μόλις ξεκινήσει, χωρὶς καθυστέρηση.

Ἕνας τύπος στεκόταν στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Κανάλ —οὔτε πουλοῦσε τίποτα οὔτε καθάριζε τζάμια, καὶ μολονότι ἔμοιαζε ὄχι ἀπλᾶ ἀνεργὸς ἀλλὰ καὶ ἄστεγος μὲ φλύκταινες καὶ κουρέλια, παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν φαινόταν νὰ ζητιανεύει, ἀν καὶ κρατοῦσε ἓνα χαρτόνι πού πάνω ἔγραφε ΣΩΣΤΕ ΤΟΝ ΧΑΝΤΣΟΝ, καὶ μετὰ τὸ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη, ΣΤΡΩΣΤΕ ΤΟΝ ΧΑΝΤΣΟΝ, καὶ μετὰ τὸ ξαναγύρισε— καὶ ὁ Ντέιβιντ ἀναρωτήθηκε μήπως τελικὰ ἦταν κι αὐτὸς ἄλλος ἓνας ὑποψήφιος πού ἔκανε τὴν προεκλογικὴ του ἐκστρατεία, καὶ μήπως οἱ δύο πλευρὲς τοῦ χαρτονιοῦ ἔλεγαν στὴν οὐσία τὸ ἴδιο πράγμα: μπορούσες νὰ

σώσεις έναν ποταμό στρώνοντας από πάνω του ένα δρόμο, αφήνοντας το νερό από κάτω να κυλά ανενόχλητο. Ἀνέβασε τὸ παράθυρο.

Ὅταν ἔβγαινες ἀπὸ τὴ σήραγγα ἦταν σὰν νὰ γεννιόσουν ξανά, βουτηγμένος στὰ λύματα τῶν βαλτότοπων — ἔβγαινες δίπλα στὴ νῆσο Ἔλις καὶ στὸ Ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, Ἐκεῖ ποὺ ἄρχισαν ὅλα, ὅπως ἄρσεσε στὸν Ντέιβιντ νὰ ὑπενθυμίζει στὸν ἑαυτό του, λές κι αὐτὸ ἦταν τὸ σλόγκαν ἐτούτων τῶν ὑγρότοπων, ἂν καὶ δὲν ἦταν ἐδῶ ποὺ ἄρχισαν ὅλα, γιατί ὁ πατέρας τοῦ Ντέιβιντ εἶχε ἔρθει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μετὰ τὸν πόλεμο, καὶ παρότι ἡ Ἐλευθερία εἶχε ξεμεινεῖ ἀθάνατη στὴ μουσκευμένη γωνιά της, τὸ Ἔλις εἶχε ἤδη κλείσει καὶ τὸ πλοῖο ποὺ ἔφερε τὸν πατέρα του ἔδесе στὸ Νιὺ Τζέρσεϊ. Ἐξοδος 14Α, ὁ Ντέιβιντ ἔμπαινε στὶς στροφές πατώντας γκάτσι. Κατέβασε πάλι τὸ παράθυρο, κατέβασε ὅλα τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ μυρίσει τὴ δυσωδία, τὸ μεθάνιο ποὺ ἔμπαινε μέσα σὰν κλανιά. Ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Νιὺ Τζέρσεϊ μέχρι τὴν ὁδὸ Κόλωνι: ἕνας κακοφωτισμένος καὶ ὑγρὸς δρόμος ποὺ ἔωνε μιὰ σειρὰ ἀπὸ νησάκια γεμάτα καλαμιές, τὸν ὁποῖο ἔπαιρνες μόνο ἂν εἶχες μιὰ ἀπὸ τίς ἐταιρεῖες ἐδῶ γύρω ἢ δούλευες σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἢ εἶχες χαθεῖ καὶ βυθιζόσουν ἀργὰ στὸ σκοτάδι. Ἦταν ἀποπνικτική ἢ ἐρήμωση, εἰδικὰ ὅταν εἶχε καύσωνα. Στὰ δεξιά ἦταν οἱ ἀποθῆκες, μὲ τὰ κοντέινερ σὰν ὀγκώδεις ὄντουλὲ τσιμεντόλιθους τακτοποιημένους σὲ στοῖβες ποὺ ἔμοιαζαν μὲ στρατῶνες, τὰ περισσότερα ἦταν τὰ μπλέ, ἀπὸ τὴν Κορέα, ἀλλὰ τώρα τελευταῖα ἔβλεπε ὅλο καὶ περισσότερα ἀπὸ τὰ γερμανικά, ποὺ ἦταν πράσινα, τὰ κινέζικα, ποὺ ἦταν κόκκινα καὶ κίτρινα. Στὰ ἀριστερὰ ἦταν

οί αποβάθρες, με τούς γερανοὺς νὰ ὑποδέχονται με ἐπισημότητα τὰ τάνκερ πὸν περνοῦσαν δίπλα τους. Ἀπὸ κάτω, στὰ θολὰ νερά, ξεφορτωνόταν κανεὶς τούς φόνους καὶ τὰ ὄπλα πὸν μετέτρεπαν τούς ἀνθρώπους σὲ φόνους. Ἐκεῖ ἔριχνες τὴν κλεμμένη Buick, σὲ ἓνα ὑποθαλάσσιο πάρκινγκ γεμάτο χαλασμένους λέβητες, σπασμένους φούρους μικροκυμάτων καὶ ὅλες τὶς ΑΑ μπαταρίες τοῦ κόσμου.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ δρόμου ἦταν τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς Κίνγκ, περιφραγμένα με συρματόπλεγμα.

Ὁ Ντέιβιντ ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, ζεστό, ἀπ' τὴν κωλότσεπη, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν κάρτα εἰσόδου. Ἦταν λάθος πὸν εἶχε δώσει μία καὶ στὴ Ρούθ. Ἀλλὰ ἂν ὄχι στὴ Ρούθ, τότε σὲ ποιόν; Γιατὶ ποιὸς ἄλλος, ἂν συνέβαινε κάνα κακό, θὰ φρόντιζε τὴν κόρη του;

Τὴ δική του κόρη. Ὁχι τῆς Ρούθ.

Βγῆκε ὁ μισὸς ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, πέρασε τὴν κάρτα ἀπὸ τὸν αἰσθητήρα, καὶ ἡ συρόμενη πύλη ἀνοιξε ἀργὰ κυλώντας πάνω στὶς ράγες τῆς.

Δυνατὲς λάμπες φθορίου γεμάτες καψαλισμένα μυγάκια, σιδερένια σκαλιὰ πὸν ὀδηγοῦσαν στὰ γραφεῖα, χτισμένα ἀπὸ φθαρμένα τοῦβλα, πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ ἀποθῆκες ἐκτείνονταν καλὰ ἀσφαλισμένες στὸ σούρουπο.

Στὸ γραφεῖο καθόταν ὁ Τίμ Μπρίνκς, ἡ ἀλλιῶς Τίνκς, ἀκίνητος στὴν καρέκλα του, κολλημένος στὶς ὀθόνες: ἡ μία ἔδειχνε μιὰ τσόντα, οἱ ἄλλες πέντε ἦταν συνδεδεμένες με τὸ κλειστὸ κύκλωμα παρακολούθησης.

«Μὲ συγχωρεῖς πὸν σὲ διακόπτω πάνω στὴ μαλακία σου», εἶπε ὁ Ντέιβιντ.

Ὁ Τίνκς δὲν πῆρε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὴν ὀθόνη. «Δὲν τραβάω μαλακία».

«'Εδῶ ἦ γενικά;»
 «Ποτὲ δὲν τραβάω».
 «'Ασε ρέ».

«Δὲν κάνω πλάκα», καὶ ὁ Τίνκς τινάχτηκε λίγο, γύρισε πρὸς τὸν Ντέιβιντ. «Μοῦ ἀρέσει ἡ ἔνταση ποῦ μοῦ προκαλεῖ ὅταν δὲν τὸ κάνω, μὲ κρατάει ξύπνιο — μοῦ ἀρέσει ποῦ δὲν μιλάνε».

Ἐκεῖνος πῆγε στὸ ψυγειακὸ καὶ ἔφερε δυὸ μπίρες Tecate.

«Γιατί εἶσαι στὸ γραφεῖο; Ἔχει πέσει ἡ σύνδεση στὸ σπίτι;»

Ἐκεῖνος ἤπια μιὰ γουλιὰ καὶ ξίνισε τὰ μούτρα του. «Γιὰ νὰ εἶμαι εὐκρινής», εἶπε, «ποτὲ δὲν κατάλαβα γιατί δείχνουν καὶ τίς ποῦτσες».

Πῶς δούλευαν τὰ πράγματα ἐδῶ: ὑπέγραφες ἕνα ἔγγραφο — μιὰ φορτωτικὴ. Τὸ ὅποιο βεβαίωνε ὅτι ἀναλάμβανες τὸν πλήρη νομικὸ κίνδυνο, καὶ ὅτι ἐσύ καὶ οἱ κληρονόμοι, διάδοχοι, ἐκτελεστές διαθήκης καὶ ὑποκατάστατοί σου συμφωνοῦσατε διὰ τοῦ παρόντος νὰ παραιτηθεῖτε καὶ νὰ ἀπαλλάξετε, νὰ ἀποζημιώσετε καὶ νὰ προστατεύσετε ἀπὸ τὴν ἐπέλευση κάθε ζημίας τὴν Κίνγκ Μεταφορικὴ ΕΠΕ, τοὺς διευθυντές, τὰ στελέχη, τοὺς ἐργαζομένους καὶ ἀντιπροσώπους αὐτῆς ἀπὸ καὶ ἔναντι ὅποιασδήποτε ἀξίωσης, δικαστικῆς ἐνέργειας, πράξης ποῦ συνιστᾷ νομικὴ καὶ πραγματικὴ βᾶση ἔγερσης δικαστικῆς ἐνέργειας, ἐναγωγῆς ἢ καταμήνυσης γιὰ ἀκούσια ἢ/καὶ ἐξ ἀμελείας προκληθεῖσα ζημία ἢ/καὶ ἀπώλεια.

Μετά, ἔβαζες τὰ ὑπάρχοντά σου σὲ κοῦτες καὶ τὰ μετέφερες, ἢ πλήρωνες γιὰ νὰ σ' τὰ συσκευάσουν καὶ νὰ τὰ μεταφέρουν στὶς πλησιέστερες ἀποθηκευτικὲς ἐγκα-